

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg må sige, at jeg er fuldstændig enig med hr. Peter Hansen-Nord, men vi skal skrue tiden temmelig langt tilbage for at finde den situation, som hr. Peter Hansen-Nord skitserede.

Hr. Kim Behnke beskrev det som et problem, at man var tvunget ind i fællesskabet. Ja, men det er altså prisen for at være medlem af et velordnet samfund. Der er en solidaritet, vi har et ansvar for hinanden, og derfor er vi også nødt til at være forpligtet over for hinanden. Sådan må det bare være.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Aagaard.

Aagaard (KF):

Må jeg indlede med at sige tak for de bemærkninger, man har knyttet til beslutningsforslaget.

Jeg kan ikke starte med at takke for en enstemmig tilslutning, men vil da meget gerne takke såvel hr. Peter Hansen-Nord fra Venstre som hr. Kim Behnke fra Fremskridtspartiet for opbakning til forslaget. Man kunne ønske sig, at de 150 pct. kunne omsættes til mandater, hr. Kim Behnke. Men den dag kommer måske, hvor det vil være muligt.

Når vi har fremsat dette beslutningsforslag, er det for at få afklaret det, vi vel kan sige er et uldent punkt i lov nr. 445, den nye elforsyningslov. Det er jo et punkt, må vi erkende, hvor den nuværende regering accepterer og tillader sideordnede aktiviteter i elselskaberne.

Vi har altså også i talrige onsdagsspørgsmål fået afklaret kontrolinstansen: at regeringen finder, at det er i orden, og at aktiviteterne fortsat er en god idé.

Ministerens reaktion i dag var jo altså også en blank afvisning med hensyn netop til Elprisudvalget og dets sammensætning, og at man her har taget og tager et stort hensyn både til forbrugerinteresser og til de forskellige sideordnede erhvervsinteresser.

Det er det, vi ikke helt tror på netop på grund af SEAS-sagen, som jo blev underkendt uden konsekvens, og vi ser ingen grund til unødige besværligheder, som sideordnede ak-

tiviteter – jf. SEAS – kan give anledning til i fremtiden.

Det skortede ikke på advarsler, da SEAS i sin tid startede en noget usædvanlig sideaktivitet som dyrkning af tomater i det store gartneri. Kritikerne, som helt naturligt i første række var erhvervsgartnerne, fik ret. Gang på gang påpegede de det urimelige i hel- eller halvoffentlige selskabers muligheder for at gå ind og – ja, hvis jeg skal sige det mindre stærkt – i hvert fald mindst skævvride et privat erhverv. Det er også erkendt af SEAS' nye ledelse, som i et nyligt udsendt brev til forbrugerrepræsentanterne siger:

»SEAS glemte at tænke som en sund forretning. Der blev sat aktiviteter i gang, som ikke kunne forrentes. Uanset disse aktiviteters gode intentioner var det en dårlig forretning.«

Jeg må hertil sige, at det forhold, at man i den daværende ledelse glemte at tænke, foreløbig altså har kostet forbrugerne 230 mio. kr. plus de renter, der løber på fremover, og vel at mærke uden at disse forbrugere har haft en jordisk chance for indflydelse på beslutningen og hvordan det efterfølgende er gået. De skal blot betale, selv om Konkurrenceankenævnet foreløbig har fastfrosset regningen. Men som hr. Kim Behnke også var inde på, er situationen for de mange store og små gartnere, som har måttet opgive på grund af denne disposition, den, at de er ude af billedet, de får ikke deres forretning igen, de får ikke erstattet de tab, som de har måttet registrere i den korte årrække. Det er et eksempel, som jeg mener må mane til eftertanke.

Vi har også nu helt konkret fra den samme nye ledelse eksempler på økonomiske konsekvenser for de forskellige kunder. Og jeg citerer igen fra SEAS' nye ledelses brev vedrørende de økonomiske konsekvenser for de forskellige kunder. Der står, at en familie i et parcelhus skal betale 93 kr. pr. kvartal i de næste 3 år, en landbrugsfamilie kommer til at betale 90 kr. ekstra pr. kvartal i 3 år. Et supermarked får en merudgift til el på 577 kr., en mindre industrivirksomhed på godt 3.000 kr. og en af de større industrivirksomheder på ca. 37.000 kr. pr. måned i de 3 år, hvor de 230 mio. kr. skal opkræves.

Det er en stor udgift, man uden indflydelse får pålagt at skulle betale. Det er det, som vi føler er foruroligende, og det er uacceptabelt at risikere en gentagelse af det.